

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/27/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200658
Dátum vydania rozhodnutia:	09.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013200658.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Igora Belka a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. v právnej veci žalobcu: A. G., narodený dňa XX.XX.XXXX, X. O. XXX, U. O., zastúpeného: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm, s.r.o., Kmeťova 26, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát) Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-41/2013 zo dňa 16.05.2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/92/2013-43 zo dňa 28.05.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/92/2013-43 zo dňa 28. mája 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-41/2013 zo dňa 16.05.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-84/2012 zo dňa 15.02.2013. Prvostupňovým rozhodnutím správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 200 Eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), ktoré spočívalo v tom, že dňa 12.10.2011 vykonával jazdu ako vodič motorového vozidla tov. zn. Volvo XC90, evidenčné číslo U. po št. ceste I. triedy č. 61 v Považskej Bystrici v smere od Žiliny na Trenčín, pričom počas jazdy v kontrolovanom úseku cesty č. I/61 nedodrжал najvyššiu dovolenú rýchlosť 50 km/h ustanovenú všeobecne záväzným

právnym predpisom a v uvedenom úseku jazdil rýchlosťou 86 km/h zaznamenanou cestným radarovým rýchlomerom č. 0124/93 dňa 12.10.2011 v čase o 10.54 hod. a najvyššiu dovolenú rýchlosť prekročil o 36 km/h., čím sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“).

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj prvostupňového rozhodnutia, vrátane postupov oboch správnych orgánov v rozsahu danom žalobnými dôvodmi žalobcu, ktoré sú uvedené v žalobe nemal za to, že by žaloba žalobcu bola dôvodná. Žalobca namietal najmä tú skutočnosť, že uvedeného porušenia zákona o cestnej premávke sa nedopustil a teda nespáchal daný dopravný priestupok. Krajský súd nebol toho názoru, že by sa žalovaný správny orgán nezaoberal všetkými odvolacími námietkami, ktoré uviedol žalobca v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Tieto podľa názoru súdu prvého stupňa dokonca korešpondujú so žalobnými dôvodmi, ktoré žalobca uviedol v žalobe. Podľa názoru súdu bol bez akýchkoľvek pochybností porušený zákon o cestnej premávke tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia a vo vzťahu k žalobcovi aj preukázané.

Žalobca v prvom rade namietal, že žalovaný nevyvrátil v odvolaní žalobcom uvedené tvrdenia týkajúce sa skutočností, že nebol v čase spáchania údajného priestupku vodičom, ale iba spolujazdcom, ani so skutočnosťou, že žalobca nebol konfrontovaný policajnou hliadkou na mieste údajného spáchania priestupku, ale na parkovisku pred Okresným súdom Považská Bystrica, t. j. že žalobca bol hliadkou konfrontovaný mimo. Súd z administratívneho spisu považoval za nepochybné, že žalobca jazdil na motorovom vozidle e. č. U. po ceste I/61 v Považskej Bystrici v smere od Žiliny na Trenčín. Pri čerpacej stanici OMV mu bola nameraná rýchlosť 86 km/h, čím prekročil maximálnu povolenú rýchlosť v obci o 36 km/h a následne bol zastavený a kontrolovaný. Zároveň mu bolo oznámené, že spáchal priestupok na úseku cestnej dopravy. Žalobca správu o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy vlastnoručne podpísal a v zmysle § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch podal ako podozrivý z priestupku po poučení vysvetlenie.

Žalobca v žalobe ďalej namietal, že správny orgán nedodrжал zákonom ustanovené lehoty a nesprávne interpretoval ustanovenie § 49 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“). Súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Dodal, že podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Na vady konania pred správnym orgánom ktoré namietal žalobca, súd neprihliadol a vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobu žalobcu ako nedôvodnú, s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku krajského súdu z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b), d), f) O.s.p., a teda, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že súd považuje všetky skutočnosti namietané žalobcom za preukázané, napriek tomu, že tieto závery riadne neodôvodnil a uviedol irelevantné skutočnosti, ktoré majú preukazovať správnosť a zákonnosť postupu správneho orgánu.

Ani z rozhodnutia o priestupku, ani z akéhokoľvek iného úkonu správneho orgánu evidovanom v administratívnom spise podľa žalobcu nevyplýva skutočnosť, ktorú uviedol súd v napadnutom rozsudku, a to, že pri čerpacej stanici OMV bola nameraná rýchlosť 86 km/h, čím prekročil (žalobca) maximálnu povolenú rýchlosť v obci o 36 km/h, bol následne zastavený a kontrolovaný.

Žalobca uviedol a správny orgán to v celom konaní nijako nepoprel, že vozidlo správneho orgánu zastavilo za kontrolovaným vozidlom pri ktorom stál žalobca, až keď bolo zaparkované na parkovisku a nikto v ňom už nesedel. Uvedené potvrdzuje aj odpoveď na otázku správneho orgánu, kde žalobca uviedol, že zaregistrovali policajné vozidlo až na parkovisku po zaparkovaní.

Následne bol žalobca konfrontovaný, vyzvaný predložiť vodičský preukaz a vyjadriť sa ku skutočnostiam, na ktoré ho dotazovali príslušníci správneho orgánu. Žalobca si bol vedomý povinností, ktoré má voči policajnému zboru, kedy v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona 171/1993 Z. z. o policajnom zbore.

V zmysle uvedeného bolo zrejmé, že žalobca mal povinnosť legitimovať sa a poskytnúť vysvetlenie a čo sa týka formy, do ktorej to správny orgán spísal, túto žalobca nebol schopný ovplyvniť. Z toho dôvodu nemôže byť na ťarchu žalobcu, že sa správal v súlade so všeobecne záväznou právnou normou a poskytol správneho orgánu súčinnosť.

To znamená, že predloženie vodičského preukazu a podpísanie vysvetlenia na formulári, ktorého formu si žalobca nemohol vybrať a ktorý spisoval správny orgán, nie je možné vykladať tak, že by preukazovali osobu, ktorá viedla vozidlo, keď uvedená skutočnosť nevyplýva ani z tak objektívnych dôkazov ako sú fotky cestného rýchlomeru, ani z prípadných výpovedí zamestnancov správneho orgánu, ktorí žalobcu konfrontovali navyše pri zohľadnení faktu, že tieto úkony je žalobca povinný vykonať.

Preto je nepochybné, že správny orgán nedostatočným spôsobom zistil skutočný stav vecí, čím porušil ustanovenia § 32 a § 46 správneho poriadku. Nevykonali dôkazy potrebné pre zistenie skutočného stavu vecí, pričom „dôkazy“, o ktoré opiera súd svoje rozhodnutie, vykonané v správnom konaní sú vlastne povinnosti žalobcu voči policajnému zboru vyplývajúce zo zákona a ako také nemôžu byť pričítané v neprospech žalobcu, keďže nemajú akúkoľvek výpovednú hodnotu.

Podľa žalobcu súd opiera rozhodnutie iba o ich formu, nie obsah. To, že žalobca predložil policajnej hliadke na výzvu občiansky a vodičský preukaz predsa nepreukazuje, že je vodič (nehovoriac o tom, že ak policajt požiada od žalobcu vodičský preukaz, nepredloží mu preukaz občiansky, resp. ak požiada o oba doklady, tak mu musí predložiť oba) a to, že poskytne vysvetlenie policajnému orgánu do formuláru, do ktorého zapisuje skutočnosti policajt a ktorý ako jediný formulár má policajt k dispozícii taktiež nemôže preukázať, že žalobca šoféroval motorové vozidlo. Tieto dôkazy môžu mať výpovednú hodnotu, len z hľadiska ich obsahu, tzn. ak by do vysvetlenia bolo uvedené, že vozidlo žalobca šoféroval, alebo na vodičskom preukaze by nebolo uvedené oprávnenie pre vedenie motorového vozidla určitej triedy a podobne. Iný výklad by znamenal, že policajná hliadka musí mať pri sebe viacero druhov správ o výsledku objasňovania priestupkov, napríklad osobitne pre chodcov, vodičov, občanov SR, cudzincov, diplomatov, maloletých a podobne.

Napriek tomu súd považoval všetky skutočnosti za dostatočne preukázané, rozhodnutie žalovaného za zákonné, pričom tieto závery dostatočne neodôvodnil a žalobu zamietol. Na skutočnosti, že ani z fotky z radarového rýchlomeru, ani z výpovede príslušníkov ODI policajnej hliadky (ku ktorej ani nedošlo, lebo nemohli vidieť žalobcu šoférovať), ktoré majú objektívnu výpovednú hodnotu a ktoré mal vykonať prvostupňový správny orgán resp. žalovaný ex offo titulovaný súd neprihliadal.

Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil, alebo tento rozsudok zmenil, a to tak, že vysloví rozpor rozhodnutia správneho orgánu č. KRPZ-ZA-KDI-SK-41/2013 zo dňa 16.05.2013 so zákonom, toto rozhodnutie zruší a vráti správneho orgánu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

III.

Zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že uviedol, že zotrváva na svojich názoroch vyjadrených v rozhodnutí o odvolaní č. KRPZ-ZA-KDI-SK-41/2013 zo dňa 16.5.2013 a v stanovisku k žalobe č. KRPZ-ZA-KDI-SK-41/2013 zo dňa 18.9.2013. Na doplnenie uviedol, že písomné vyjadrenie do tlačiva „Správa o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy“ písal a podpísal žalobca sám a teda ho do tohto tlačiva nepísal príslušník Policajného zboru. Žalobca toto svoje písomné vyjadrenie napísal do časti tlačiva A (kam podáva vysvetlenie podozrivý z priestupku) a nenapísal a nepodpísal ho do časti tlačiva B (kam podáva vysvetlenie svedok).

Na základe uvedeného žalovaný dospel k názoru, že v čase spisovania správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy sa žalobca cítil byť podozrivým zo spáchania priestupku a teda vodičom aj vozidla a tvrdenie, že vozidlo nevedol začal uvádzať až počas prebiehajúceho správneho konania v snahe vyhnúť sa uloženiu sankcie za spáchaný priestupok.

Dodal, že dňa 12.10.2011 vykonávali príslušníci Policajného zboru dohľad nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky v meste Považská Bystrica. Pri tomto dohľade zisťovali pomocou cestného radarového rýchlomeru páchanie priestupkov (prekročenie rýchlosti) vodičmi motorových vozidiel. Dohľad vykonávali v meste Považská Bystrica na ceste I/61, kde o 10.54 hod. pri čerpacej stanici OMV zaznamenali prekročenie rýchlosti vodičom motorového vozidla Volvo XC90 e. č. U. Po zaznamenaní prekročenia rýchlosti policajti išli svojim služobným vozidlom za vozidlom žalobcu až do momentu, kedy tento svoje vozidlo nezaparkoval na parkovisku. V prípade, ak by policajti ihneď po zaznamenaní prekročenia rýchlosti neboli išli za vozidlom žalobcu, logicky by teda následne ani nemohli vedieť, kde žalobca vozidlo zaparkoval. Na základe uvedeného teda žalovaný dospel k názoru, že vozidlo v čase spáchania priestupku viedol žalobca.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok v plnom rozsahu potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-84/2012 zo dňa 15.02.2013 uložil žalobcovi za porušenie za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 4 zákona cestnej premávky, ktoré spočívalo v tom, že dňa 12.10.2011 vykonával jazdu ako vodič motorového vozidla tov. zn. Volvo XC90, evidenčné číslo U. po št. ceste I. triedy č. 61 v Považskej Bystrici v smere od Žiliny na Trenčín, pričom počas jazdy v kontrolovanom úseku cesty č. I/61 nedodrжал najvyššiu dovolenú rýchlosť 50 km/h ustanovenú všeobecne záväzným právnym predpisom a v uvedenom úseku jazdil rýchlosťou 86 km/h zaznamenanou cestným radarovým rýchlomerom č. 0124/93 dňa 12.10.2011 v čase o 10.54 hod. a najvyššiu dovolenú rýchlosť prekročil o 36 km/h., čím sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona o priestupkoch, pokutu vo výške 200 Eur.

Žalobca sa k priestupku vyjadril do zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku s tým, že uviedol, že poučení v plnom rozsahu porozumel. Splnomocnená JUDr. G. V. bola neprítomná. Ďalej uviedol, že žiadny predpis neporušil, pretože predmetné vozidlo v čase a mieste nevedol, policajný orgán sa vôbec nevysporiadal s jeho námietkami a argumentmi uvádzanými ako v odpore proti rozkazu o uložení sankcie, tak i v odvolaní proti rozhodnutiu o priestupku. Spis vedený ORPZ Liptovský Mikuláš, do ktorého dnes prvý krát nahliadol podľa názoru žalobcu trpí niekoľkými procesnými vadami, ako napríklad tým, že neobsahuje predĺženie lehoty na rozhodnutie vo vec odvolacieho orgánu a tiež nie je žurnalizovaný. Poznamenal, že z jediného dôkazu v spise v žiadnom prípade nevyplýva jeho údajný priestupok. Mal na mysli foto z predmetného radaru, na ktorom je horko - ťažko zistiteľná ŠPZ, nie to ešte vodič. Na dôvazok uviedol, že miesto údajného priestupku uvádzané ODI Považská Bystrica je dlhé niekoľko kilometrov a zastavenie policajnou hliadkou bolo realizované na parkovisku pred Okresným súdom Považská Bystrica vzdialeným možno niekoľko kilometrov od údajného miesta priestupku o čom

predložil už v prvom písomnom kontakte (odpore proti rozkazu) dôkaz - fotodokumentácia. ODI ORPZ LM ako aj KDI KRPZ ZA sa týmto dôkazom nielen že nevysporiadali, ani ho nekomentovali, preto mal za to, že predmetné správne konanie je potrebné zastaviť z dôvodu, že nie je možné nepochybné preukázať spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. To bolo všetko, čo chcel zatiaľ k veci uviesť.

Na otázku správneho orgánu, či viedol vozidlo zn. Volvo XC 90, ev. č. U. dňa 12.10.2011 v úseku cesty I/18 Považská Bystrica odpovedal, že nie s tým, že on ako spolujazdec tak i vodič zaregistrovali policajné vozidlo až na parkovisku, niekoľko okamihov po zaparkovaní.

Na otázku správneho orgánu, kto viedol predmetné vozidlo, odpovedal, že nie je povinný vyvíňovať sa z priestupku tým, že niekoho iného označí za páchatela, navyše ak sa jedná o osobu blízku, nakoľko v Považskej Bystrici má rodinu a v daný čas sa konalo na notárskom úrade dedičské konanie.

Na otázku správneho orgánu, že v danom čase bola držiteľom motorového vozidla spoločnosť MIKULTEX s.r.o., ktorej je on štatutárom a žiadosť správneho orgánu uviesť osobné údaje osoby, ktorej bolo vozidlo v danom čase zverené v rozsahu meno a priezvisko a adresa pobytu v zmysle § 6 ods. 5 zákona o cestnej premávke, odpovedal, že takouto evidenciou spoločnosť MIKULTEX s.r.o. nedisponuje a ani takúto zákonnú povinnosť nemá.

Na otázku správneho orgánu s poukazom na § 6 ods. 6 zákona o cestnej premávke, ktorý uvádza, že ak je prevádzkovateľom vozidla právnická osoba, ktorá v rámci svojej činnosti zveruje motorové vozidlo inej osobe, je povinná viesť o prevádzke motorového vozidla a jeho vodičovi evidenciu s údajmi o mene a priezvisku vodiča, dátume a čase vedenia motorového vozidla, evidenčnom čísle motorového vozidla a adrese pobytu vodiča. Evidenciu podľa prvej vety je prevádzkovateľ vozidla povinný na výzvu policajta predložiť na účely spojené s výkonom jeho oprávnení na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky; to sa nevzťahuje na prevádzkovateľa vozidla, ktorým je štátny orgán plniaci úlohy na úseku ochrany verejného poriadku, bezpečnosti štátu a obrany štátu, odpovedal, že spoločnosť takými údajmi nedisponuje a ani nemá podľa jeho názoru povinnosť takúto evidenciu na dennej báze viesť.

Na otázku správneho orgánu prečo sa pri spisovaní správy o výsledku objasňovania do tejto vyjadroval ako vodič vozidla uviedol, že z jeho vyjadrenia nijako nevyplyva, že sa vyjadril ako vodič, vyjadril sa, že bol riešený políciou, nakoľko sa obrátili na neho, lebo bol pri vozidle. To znamená, že bol pasívnym prijímateľom úkonu polície.

Na otázku správneho orgánu, či môže uviesť postup ako bol hliadkou polície zastavený, uviedol, že pre značný odstup času si už podrobnosti nepamätá, ale ako už uviedol na parkovisku - Nám. A. Hlinku zastavilo za nimi neoznačené auto, z ktorého vystúpili dvaja uniformovaní príslušníci PZ s oznámením, že údajne porušil dopravný predpis týkajúci sa rýchlosti. Keďže išiel spolu s rodinou na úradné konanie, nechcelo sa mu vysvetľovať súvislosti a situáciu vyriešil najrýchlejším a najjednoduchším spôsobom. Napriek tomu, ho príslušná hliadka obšťastňovala údajmi z evidencie vozidla týkajúcich sa údajných exekúcií a pod.

Na otázku správneho orgánu, či môže uviesť mená osôb, ktoré sa nachádzali vo vozidle, uviedol, že na túto otázku odpovedal v skoršom texte, boli to jeho rodinní príslušníci.

Na otázku správneho orgánu, či chce k veci ešte niečo uviesť, uviedol, že pre prípadné odvolacie konanie, ku ktorému dúfa, že nedôjde dal do pozornosti predvolanie na dnešné konanie vyhotovené Mgr. Npor. P. a predvolanie vyhotovené predchádzajúcim vyšetrovateľom O. v súvislosti s jeho argumentmi uvedenými v odvolaní zo dňa 18.06.2012 o nemožnosti sa rozumným spôsobom skontaktovať so správnym orgánom, pretože ak jeden vyšetrovateľ vie uviesť telefónne číslo na seba, kontakt, fax, hodiny kedy bude prítomný, tak predpokladal, že je to možné aj pri inom vyšetrovateľovi. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 2 správneho poriadku zdôraznil, že správny orgán musí primárne mať snahu objasniť skutkový stav v súčinnosti s účastníkom konania, a len naozaj v prípade ignorovania, vedomého

a zjavne úmyselného, môže rozhodnúť bez prítomnosti účastníka konania. Vyšetrovateľ mal k dispozícii telefón na žalobcu, jeho email, adresu, preto nebol žiadny problém ho telefonicky kontaktovať, ak sa nedostavil na predchádzajúci výsluch. To bolo všetko, čo chcel k veci uviesť.

Správny orgán prvého stupňa pri rozhodovaní o priestupku vychádzal z dôkazných materiálov tvoriacich obsah priestupkového spisu, a to zo správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy, zo záznamu cestného radarového rýchlomeru Ramer 7 ČCD-U, v. č. RJ:0124/93 a z certifikátu o overení cestného radarového rýchlomeru.

Z uvedených, zákonným spôsobom zistených a získaných dôkazov mal prvostupňový správny orgán za dostatočne preukázané, že žalobca svojim konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona o priestupkoch, a teda, že žalobca bez všetkých pochybností porušil ustanovenie § 16 ods. 4 zákona o cestnej premávke, podľa ktorého smie vodič v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50 km/h.

Správny orgán uložil sankciu - pokutu v spodnej hranici sadzby, pričom prihliadal najmä na skutočnosť, že žalobca svojim konaním nespôsobil žiadnu škodu na majetku sebe ani inému, nebol ohrozený život a zdravie inej osoby. Správny orgán mal za to, že takto uložená sankcia bude pre žalobcu postačujúca, splní represívny cieľ, je primeraná a opodstatnená a žalobcu v budúcnosti odvráti od obdobného konania.

Na záver skonštatoval, že existujúcimi dôkazmi, vykonaným dokazovaním bolo žalobcovi spoľahlivo preukázané spáchanie skutku, získané dôkazy sú dôveryhodné, navzájom si neodporujú, potvrdzujú skutkový stav vecí a postačovali na rozhodnutie v merite veci.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-ZA-KDI-SK-41/2013 zo dňa 16.05.2013 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že ako odvolací orgán pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia po právnej i skutkovej stránke postupoval samostatne a nezávisle na hodnotení a stanovisku orgánu prvého stupňa. Pri rozhodovaní o odvolaní hodnotil každý listinný dôkaz nachádzajúci sa v priloženom spisovom materiáli jednotlivo a všetky listinné dôkazy v ich vzájomnej súvislosti za účelom dôsledne zistiť skutočný stav vecí s tým, že preskúmal napadnuté rozhodnutie aj v súvislosti s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu.

Po preskúmaní spisového materiálu, odvolací orgán k odvolaniu žalobcu vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že vozidlo v čase prekročenia rýchlosti nevedol, zaujal stanovisko, že tvrdenie žalobcu o tom, že prvostupňový správny orgán sa v rozhodnutí o priestupku nevysporiadal so skutočnosťou, že on vozidlo v čase spáchania priestupku nevedol po prvý krát uviedol až na ústnom pojednávaní dňa 24.1.2013, pričom osobné údaje osoby, ktorá podľa jeho tvrdenia mala vozidlo viesť odmietol poskytnúť s odôvodnením, že sa jedná o osobu jemu blízku.

Tvrdenie žalobcu, že nevedol vozidlo, ako vodič je z hľadiska skutkového tvrdenia námietkou negatívnou, teda žalobca tvrdí niečo, čo v danom čase a mieste neexistovalo. To znamená, že on nevedol konkrétne motorové vozidlo. Táto skutočnosť sa nepreukazuje dôkaznými prostriedkami o jej existencii, ale naopak predložením dôkazných prostriedkov, ktoré v dostatočnej miere spochybňujú hodnovernosť jej možnej existencie v čase a mieste. Žalobca mal podľa názoru odvolacieho orgánu povinnosť, či už priamymi alebo nepriamymi dôkazmi spochybniť hodnovernosť daného skutkového

zistenia orgánu PZ, ktorý vykonával objasňovanie priestupku a následne aj prvostupňového správneho orgánu. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že ako spolujazdec cestoval v motorovom vozidle, resp. ako sa motorové vozidlo samotné dostalo na námestie A. Hlinku v Považskej Bystrici bez toho, aby vodičom bol práve žalobca, a to v danom čase a v danom mieste. To znamená, že žalobca mal príslušnými dôkaznými prostriedkami preukázať, že tvrdenie policajtov v správe o výsledku objasňovania priestupku je nepravdivé.

Na základe uvedeného podľa názoru odvolacieho orgánu prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní správne vychádzal z dôkazov, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, z ktorých nepochybne vyplýva, že žalobca v čase prekročenia rýchlosti viedol motorové vozidlo, na základe čoho je možné prijať záver, že žalobca spáchal priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona o priestupkoch.

K tvrdeniu žalobcu o tom, že prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní nedodržiaval lehotu 30 resp. 60 dní vyjadril odvolací orgán, aj s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 2 správneho poriadku, názor, že lehoty na vydanie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu sú lehotami, ktoré nemajú vplyv na posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho orgánu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia by malo vplyv, len uplynutie prekluzívnej lehoty upravenej v § 20 zákona o priestupkoch, pričom lehota upravená v § 49 správneho poriadku má poriadkový charakter a jej prípadné nedodržanie nemá vplyv na právnu pozíciu žalobcu a na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. V prípade nedodržania uvedených lehôt by do úvahy prichádzali iba opatrenia proti nečinnosti orgánu verejnej správy, prípadne ak účastníkom vznikne v súvislosti s týmto postupom (nekonaním) správneho orgánu ujma, aj nárok na náhradu škodu za podmienok stanovených v osobitných predpisoch. Avšak aj napriek uvedenému je odvolací orgán povinný na toto porušenie zákona upozorniť vedúceho prvostupňového správneho orgánu (riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ Liptovský Mikuláš), čo aj po vydaní tohto rozhodnutia vykoná.

K výške uloženej sankcie odvolací orgán uviedol, že žalobca sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona o priestupkoch tým, že ako vodič motorového vozidla prekročil rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise v obci o 20 km/h a viac. Za tento priestupok je podľa § 22 ods. 2 písm. c) citovaného zákona možné uložiť pokutu od 150 Eur do 800 Eur a zákaz činnosti do troch rokov.

Ohľadne výšky uloženej sankcie odvolací orgán uviedol, že jej výška je primeraná vzhľadom na okolnosť, že žalobca v priebehu predchádzajúcich piatich rokov už spáchal priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je zrejмый postup pri použití správnej úvahy pri ukladaní pokuty v určitej výške, keď tento uviedol, na ktoré skutočnosti prihliadal. Taktiež uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podľa výpisu z evidenčnej karty vodiča v období posledných piatich rokov opakovane spáchal priestupky v súvislosti s premávkou na pozemných komunikáciách, uložil sankciu, ktorú považoval za primeranú. Z uvedeného je zrejмый spôsob použitia správnej úvahy pri ukladaní výšky sankcie.

Odvolací orgán dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom mal k dispozícii potrebné podklady pre rozhodnutie. Získané dôkazy sú dôveryhodné, navzájom si neodporujú a potvrdzujú skutkový stav veci. Dôkazy tvoriace priestupkový spis č. ORPZ-LM-ODI2-P-84/2012 postačovali prvostupňovému správne mu orgánu na vydanie rozhodnutia. Prvostupňové rozhodnutie má taktiež všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle

ustanovenia § 47 správneho poriadku vrátane odôvodnenia. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a predloženého priestupkového spisu neboli zistené zákonné dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozhodnutia vydaného prvostupňovým správnym orgánom.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 09.11.2015 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Žiline, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o priestupkoch, za priestupok možno uložiť tieto sankcie:

- a) pokarhanie,
- b) pokutu,
- c) zákaz činnosti,
- d) prepadnutie vecí.

Podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona o priestupkoch, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením v obci o 20 km.h na-1 a viac alebo mimo obce o 30 km.h na-1 a viac.

Podľa § 1 zákona o cestnej premávke, tento zákon upravuje pravidlá cestnej premávky, práva a povinnosti osôb v súvislosti s cestnou premávkou, pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku organizácie riadenia cestnej premávky, vedenie vozidiel, evidenciu vozidiel a správne delikty za porušenie tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o cestnej premávke, cestnou premávkou na účely tohto zákona sa rozumie užívanie diaľnic, ciest, miestnych komunikácií a účelových komunikácií 1) (ďalej len "cesta") vodičmi vozidiel a chodcami.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o cestnej premávke, účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 16 ods. 4 zákona o cestnej premávke, vodič smie v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50 km.h-1, a ak ide po diaľnici v obci alebo po rýchlostnej ceste v obci, najviac 90 km.h-1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, má odvolací súd za preukázané, že žalobca dňa 12.10.2010 v čase o 10.54 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Volvo XC90, ECV U. po ceste I/614 v Považskej Bystrici smerom od Žiliny na Trenčín, kedy mu bola nameraná rýchlosť 86 km/h, čím prekročil maximálne povolenú rýchlosť v obci o 36 km/h. Žalobca ako vodič bol následne zastavený a kontrolovaný hliadkou ODI PB. Táto mu v zmysle sadzobníka uložila pokutu vo výške 200 Eur, s čím žalobca vyslovil nesúhlas. Na základe uvedeného bol žalobca oznámený. Žalobca sa na mieste k priestupku vyjadril tak, že uviedol, že k údajnému priestupku sa vyjadrí až na správnom konaní s tým, že vo veci priestupku bol riešený na Nám. Andreja Hlinu, teda nie na mieste údajného spáchania priestupku od cca 11.00 hod. do 11.22 hod.

Rozhodnutím č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-84/2012 zo dňa 15.02.2013 prvostupňový správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona o priestupkoch a uložil mu za to pokutu vo výške 200 Eur.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ktorým potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie, konštatoval, že tento zistil presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom mal k dispozícii potrebné podklady pre rozhodnutie. Navyše preskúmaním napadnutého rozhodnutia a predloženého priestupkového spisu neboli zistené dôvody odôvodňujúce zrušenie rozhodnutia vydaného prvostupňovým správnym orgánom.

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu voči preskúmanému rozhodnutiu žalovaného s konštatovaním, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj prvostupňového rozhodnutia, vrátane postupov oboch správnych orgánov v rozsahu danom žalobnými dôvodmi žalobcu, ktoré sú uvedené v žalobe nemal za to, že by žaloba žalobcu bola dôvodná.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej

procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúšaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Pre odvolací súd bolo v konaní nesporné, že žalobca sa priestupku dopustil tak, ako to bolo ustálené správnymi orgánmi s poukazom na skutočnosť, že žalobca konanie kladené mu za vinu začal popierať až pri ústnom pojednávaní, pričom sa javí nelogické, že žalobca danú skutočnosť neuviedol hneď pri kontrole príslušníkmi Policajného zboru. Z uvedeného sa potom odvolaciemu súdu javí takého konanie žalobcu ako účelové, čo podporuje aj samotné vyjadrenie žalobcu v správe o objasňovaní priestupku, v ktorej len stroho uviedol, že sa k veci vyjadrí až v správnom konaní, kedy na preukázanie nevinu uviedol, že nebol vodičom vozidla, ale len spolujazdec, no správnomu orgánu odmietol uviesť meno vodiča, nakoľko sa má jednáť o osobu blízku. Niet pochybností o tom, že okrem popierania viny, žalobca nepredložil dôkaz, ktorý by spochybňoval jeho vinu.

Odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že v prerokúvanom prípade len výpoveď žalobcu stála proti dôkazným prostriedkom obsiahnutým v spisovom materiáli, ktoré v zásade neboli spochybnené. Odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní za dôvodné, naopak považoval ich predovšetkým za účelové v snahe zbaviť sa zodpovednosti za jeho protiprávne konanie, ktoré mal vychádzať z pripojeného spisového materiálu za spoľahlivo zistené.

Správne orgány a teda aj žalovaný správne vyhodnotili dôkazy a zistili, že žalobca sa svojím konaním dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona o priestupkoch.

Odvolací súd má za to, že krajský súd dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti rozhodnutia žalovaného i jemu predchádzajúceho rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správnomu názoru, že preskúšaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.